

Synteza konsultacji synodalnych w parafii pw. św. Małgorzaty w Gajkowie

Konsultacje parafialne odbywały się od listopada 2021 do maja 2022 r. Rozpoczęły się od ogłoszeń parafialnych, rozdania ulotek i spotkań organizacyjnych (zerowych), w wyniku czego w parafii zawiązało się 8 grup liczących od 6 do 11 osób. Poszczególne grupy spotykały się 2, 3 lub 4 razy w domach prywatnych lub świetlicy wiejskiej. Spośród zaproponowanych tematów głównych Synodu, grupy wnikliwie zajęły się tematami I, IV, V, VIII i X, poruszyły również zagadnienia z tematów: II, III i IX. Ponadto na plebanii odbyły się 3 spotkania osób odpowiedzialnych za konsultacje w grupach z ks. Proboszczem, a spotkanie podsumowujące planowane jest na koniec czerwca 2022 r.

W spotkaniach uczestniczyły zarówno osoby związane z grupami parafialnymi i ruchami kościelnymi (Mężczyźni św. Józefa, Domowy Kościół, Grupa modlitewna, Krąg biblijny, schola) jak i parafianie, którzy dołączyli do grup po ogłoszeniach i spotkaniach organizacyjnych. Specyfiką parafii jest coroczne sprowadzanie się (Gajków, Dobrzykowice, Jeszkowice, Krzyków) nowych rodzin z Wrocławia i okolic, dlatego też doświadczenia ujęte w syntezie pochodzą nie tylko z tej parafii, ale częściowo też z poprzednich miejsc zamieszkania.

Niniejsza synteza parafialna została przygotowana z uwzględnieniem wszystkich myśli zawartych w syntezach grupowych według dwóch kluczy. Po pierwsze, treści syntez grupowych przeanalizowano, a następnie syntetycznie przedstawiono w obrębie 10 tematów głównych Synodu. Po drugie, zredagowane w syntezach grupowych myśli i uwagi ujęto w dwóch aspektach: dobre doświadczenia dotychczasowe oraz pragnienia dotyczące przyszłości. Na koniec zebrano osobno podstawowe wnioski płynące z całej syntezy.

PYTANIE FUNDAMENTALNE

Kościół synodalny, głosząc Ewangelię, „podąża razem”. Jak owo „podążanie razem” realizuje się dzisiaj w waszym Kościele lokalnym? Do podjęcia jakich kroków zaprasza nas Duch Święty, abyśmy wzrastali w naszym „podążaniu razem”?

Dobre doświadczenia

- parafianie zauważają pozytywną zmianę w postawie i relacjach z ks. Proboszczem na przestrzeni kilku ostatnich lat
- Eucharystia w kościele filialnym (Dobrzykowice) sprawowana jest 2-3 razy w tygodniu i w każde święta
- kościół jest odremontowany
- wierni zaangażowani w grupy parafialne (kręgi rodzin, krąg biblijny, grupa modlitewna, Mężczyźni św. Józefa, schola...) nie są już anonimowymi uczestnikami Liturgii (zaangażowane osoby często uczestniczą w kilku inicjatywach)

Potrzeby i pragnienia

- pragniemy stawać się coraz mniej anonimowi podczas celebracji Mszy św. i nabożeństw
- cenne wydaje się wyjaśnianie elementów Liturgii, aby ją bardziej świadomie przeżywać oraz zapraszanie wiernych do aktywnego uczestnictwa
- śmierć parafian nie powinna być anonimowa, poza nekrologami, można by modlić się za ostatnio zmarłych na niedzielnej Mszy św.
- ważne jest doinformowanie parafian odnośnie aktywności parafii (np. poprzez tablicę ogłoszeń z grafikiem mszy świętych, godzin spowiedzi, nabożeństw, godziny kontaktu z księdzem dla parafian nie tylko „służbowych”, adres e-mail, informacja o radzie parafialnej, grupach modlitewnych, kontakt do liderów dla chcących się zapisać...)
- potrzebne wydaje się aktywniejsze i wytrwałe zachęcanie parafian przez Proboszcza do włączenia się w działające grupy parafialne i ich inicjatywy, z wyjaśnieniem, jak do nich dołączyć i co one dają
- dobrze by było, aby działalność związana z administracją i zarządzaniem parafii, która bardzo angażuje czasowo Proboszcza, nie ograniczała jego możliwości duszpasterzowania
- niektórzy parafianie chcieliby lepiej znać potrzeby księdza i parafii, i odpowiadać na nie większym zaangażowaniem, np. w pracach na rzecz utrzymania kościoła, wsparciem w uruchomieniu i utrzymaniu ogrzewania w salce parafialnej
- wierni chcieliby być informowani o ważnych dla nich decyzjach i zmianach (np. okoliczności zmiany organistki)
- oczekuje się więcej możliwości swobodnej rozmowy z Proboszczem (np. aby rozwinąć temat poruszony podczas homilii, czy choćby prosić o skomentowanie wydarzeń, które mają wpływ na wiernych)
- dobrze by było wykorzystać media do integracji parafii – np. utworzenie grupy dyskusyjnej „parafianie parafianom”, wspólna grupa na WhatsApp, żeby dotrzeć do większej liczby osób i zaangażować je w działanie parafii, utworzenie profilu na Facebooku dla kościoła lokalnego w Dobrzykowicach z ogólnymi informacjami o parafii i o tym co się w niej dzieje
- zapoznanie parafian z historią i bogactwem kościołów parafialnych dla budowania ich tożsamości (np. oprowadzenie po kościele barokowym przez historyka sztuki)
- większa widoczność/aktywność Rady Parafialnej jako odciążenie księdza w sprawach różnych (z potrzeby serca, gdyż zależy nam na parafii i identyfikujemy się z nią)
- wyznaczenie osoby kontaktowej, zorientowanej w potrzebach Proboszcza i utrzymującej więź ze świeckimi odpowiedzialnymi za grupy parafialne (lista kontaktów do lidera, który wie do kogo się zwrócić w kwestii potrzebnej pomocy, lider, który wie co w parafii się dzieje, żeby nie chodzić ze wszystkim do Proboszcza)
- znajomość i przekazywanie informacji na temat osób potrzebujących pomocy
- warto organizować wydarzenia parafialne „otwarte” dla każdego mieszkańca (nie tylko wiernych) – ogniska, festyny, pikniki, grill, wspólna „grochówka”, ciasto po Eucharystii...
- potrzeba osoby/animatorów, którzy potrafiliby aktywować i zachęcać dzieci i młodzież do rozwijania się w wierze, aby młodzież poszukująca Boga nie „emigrowała” do innych parafii
- potrzeba ciepłego miejsca spotkań parafian i grup modlitewnych
- najważniejszą potrzebą wydaje się budowanie Wspólnoty. Na każdej płaszczyźnie: liturgicznej, społecznej, ekumenicznej, ... Angażowanie siebie i innych do budowy więzi społecznych

I. SŁUCHANIE

Dobre doświadczenia

- W Kościele katolickim w Polsce mamy duży wybór nauk, rekolekcji, komentarzy głoszonych przez księży, biskupów i zakonników. Są one powszechnie dostępne po przez media i Internet. Różnorodność tematów jest duża i każdy może znaleźć coś dla siebie.
- W naszej parafii ksiądz Proboszcz starannie przygotowuje kazania, wyjaśnia prawdy Boże, a naukę Kościoła stara się przekazać w jak najbardziej zrozumiały sposób.

Potrzeby i pragnienia

- większa spójność w nauczaniu Kościoła i komentowaniu różnych wydarzeń przez księży
- aby zwierzchnicy Kościoła lepiej znali potrzeby poszczególnych parafii i odpowiednio na nie reagowali (np. potrzeba wikarych, salek... itp.)
- aby listy pasterskie biskupów poruszały aktualne problemy i były pisane zrozumiałym językiem
- wyraźne i głośne czytanie przez lektorów Słowa z uwagi na osoby niedosłyszające i starsze
- zapraszanie do parafii „sprawdzonych” kaznodziejów, ewangelizatorów, biblistów, którzy głosiliby słowo Boże nie tylko w okresie rekolekcji adwentowych lub wielkopostnych
- świadectwo wiary dawane przez duszpasterzy (jak Bóg działa w ich życiu) oraz zgodność głoszonej Ewangelii z życiem
- większa dostępność księży dla parafian – na rozmowę i wysłuchanie świeckich
- więcej czasu na dobrą spowiedź i swobodną rozmowę z kapłanem
- kapłani do opieki nad grupami parafialnymi (Domowego Kościoła, modlitewnych...)
- poszukiwanie nowych dróg wypełniania misji Kościoła, pokazanie nowych form uczestnictwa w Kościele (np. modlitwy wstawiennicze, o uzdrowienie...) z odpowiednim wprowadzeniem przez kapłanów
- więcej nauczania o Duchu Świętym (jak posługiwać charyzmatami)
- znalezienie czasu na życie we wspólnocie z innymi ludźmi z parafii, na wspólne dzielenie się tym jak Bóg działa w naszym życiu
- słyszenie także głosu świeckich w Kościele, ich doświadczeń i świadectw
- poświęcanie więcej czasu na modlitwę osobistą z Pismem Świętym
- abyśmy w naszej wspólnocie parafialnej nauczyli się słuchać siebie nawzajem, razem współpracować dla dobra nas wszystkich

IV. CELEBROWANIE (+ III. Zabieranie Głosu, IX. Rozeznawanie i podejmowanie decyzji)

Dobre doświadczenia

- Eucharystia w Kościele katolickim jest największym cudem na Ziemi, jest najważniejsza w naszym życiu
- Eucharystia, zwłaszcza niedzielna lub świąteczna, jest dla wielu parafian jedynym momentem wspólnotowej celebracji
- silną stroną parafii jest liczny udział w celebracji niedzielnej Mszy świętej. W opinii niektórych nie jest to jednak wystarczające, żeby zbudować wspólnotę i „podażać razem”.

- Eucharystia jest przeżywana wspólnotowo, gdy czujemy jedność z osobami, które uczestniczą wraz z nami
- Eucharystia jest momentem budowania wspólnoty z ludźmi, to czas, w którym chcemy doświadczać mocy obecnego Jezusa.
- ksiądz Proboszcz z szacunkiem i namaszczeniem celebrowuje Chrystusa eucharystycznego
- homilie przygotowane są bardzo starannie i najczęściej wyjaśniają nam słowo Boże
- na niedzielnej Eucharystii praktykowane jest cenne wprowadzenie do Mszy św.
- celebrowanie świąt (Boże Narodzenie, Wielkanoc, ...) lub uroczystości okolicznościowych (I Komunia Św., Bierzmowanie, odpust parafialny, ...) jest znacznie bogatsza i bardziej uroczysta
- mamy dostęp do sakramentu pokuty
- szafarze wykonują obowiązki kościelnego, często też zastępują lektorów, udzielają również Komunii razem z księdzem. Czasami szafarze prowadzą nabożeństwa w razie nieobecności księdza
- świeccy angażują się czasami w liturgię, np. podczas Triduum Paschalnego, co ożywia udział w Mszy Św. wszystkich wiernych.
- pozytywnie ocenia się Msze święte z kazaniem dla dzieci prowadzone jakiś czas temu przez ks. Proboszcza i ks. Włodzimierza
- wydarzenie Ekstremalna Droga Krzyżowa cieszy się szczególnym błogosławieństwem Proboszcza i biskupa
- oprawa muzyczna na niedzielnej Mszy św. (śpiew organistki, czasami scholi parafialnej lub zespołu muzycznego) była bardzo dobra
- pojawiają się nowe grupy parafialne, a ksiądz czasami uczestniczy w spotkaniach tych grup
- kościoły parafialne są odnowione, czyste, udekorowane i przystrojone kwiatami; panuje w nich porządek
- wiele osób udziela się w innych parafiach, gdzie jest bogata oferta i ciepłe przyjęcie, i jeśli tylko mają czas i ochotę to też tam budują wspólnotę w ramach różnych grup
- mamy doświadczenie celebrowania Mszy świętych i nabożeństw w innych, np. rodzinnych parafiach, które stały się fundamentem wiary na resztę naszego życia

Potrzeby i pragnienia

- powszechne doświadczenie mocy Eucharystii, budujące poczucie wspólnoty, rodzącej radość i entuzjazm ze wspólnotowego zgromadzenia i przeżywania Liturgii
- więcej Mszy św. w tygodniu w Dobrzykowicach o jednakowej godzinie przez cały rok
- dogodniejszy czas odprawiania Mszy świętych w tygodniu w kościele parafialnym (dla wracających z pracy)
- potrzeba dodatkowej Mszy świętej dla dzieci, z kazaniem skierowaną właśnie do nich
- adoracja Najświętszego Sakramentu w tygodniu w ciszy lub z uwielbieniem (nie zamiast niedzielnej homilii)
- homilie głoszone (niekoniecznie czytane) w oparciu o doświadczenie obecności Boga w swoim życiu, wyjaśniające teksty Pisma Św., z odniesieniami do dokumentów Kościoła i zawsze ku zbudowaniu
- krótka homilia także podczas Mszy św. w tygodniu
- aby staranna forma zawsze łączyła się z głęboką treścią Eucharystii

- niezbędna właściwa oprawa muzyczna (nie tylko w niedzielę), ułatwiająca śpiew z serca dla Boga, wyremontowane organy
- niektórzy są przywiązani do tradycyjnych pieśni w czasie Eucharystii, inni zaś uważają, że byłoby dobrze w rozsądny sposób wprowadzać nowe, bardziej współczesne pieśni z wartościowymi tekstami
- przygotowanie wiernych do lepszego przeżywania i zrozumienia Eucharystii (poprzez krótkie wprowadzenia, komentarze). Niektórzy podkreślają, że komentarze powinny w prosty i jasny sposób wskazywać najważniejszą myśl czytania, wyjaśniać kontekst fragmentu Pisma Świętego przeznaczonego do przeczytania na danej Mszy świętej. Nie powinny być zbyt długie.
- większa dbałość o dobre przygotowanie wszystkich lektorów (zwłaszcza młodych) do czytania Słowa
- aktywniejszy udział świeckich w liturgii (czytania, procesja z darami, modlitwa wiernych, komentarze...)
- uważniejsze słuchanie czytań, niektórzy sygnalizowali chwilę przerwy pomiędzy elementami Eucharystii (unikanie pośpiechu)
- uświadamianie wiernym, że każdy może ofiarować dar Bogu: „ofiarowanie siebie, wszystkich swoich spraw i całego życia”
- celebrowanie Chrztu świętego w trakcie Eucharystii przy obecności wiernych
- nauki stanowe podczas rekolekcji parafialnych
- zachęcanie młodych do służby ministranckiej, aktywna opieka i formacja
- są osoby, które pragną więcej kultu maryjnego podczas celebracji, inni otwartości na nowe rodzaje nabożeństw, np. modlitwy uwielbienia
- większa troska o duszpasterstwo dzieci i młodzieży, zainicjowanie np. modlitewnej grupy młodzieżowej
- zaangażowany wikariusz w naszej parafii rozwiązałby wiele problemów (prowadzenie nabożeństw zamiast szafarzy, więcej Mszy św., częstsza spowiedź, opieka nad ministrantami, dziećmi, młodzieżą, obecność na spotkaniach grup parafialnych...)
- potrzebny jest kościelny w Gajkowie
- poprawa ogrzewania w kościele (np. skorzystanie z rozwiązań w innych zabytkowych kościołach, np. bazylika w Bardzie)
- swobodniejszy dostęp do salki, plebanii, ogrodu
- zwrócono uwagę na złe ustawienie krzeseł dla księdza i szafarzy; powinny być ustawione z boku, ponieważ jeden z szafarzy siedzi prawie tyłem do tabernakulum
- aby podczas kolędy był czas na spokojną rozmowę z księdzem i aby odwiedzać wszystkie domy oczekujących na wizytę duszpasterską
- zaproponowano również wizytę kolędową na indywidualne zaproszenie
- dawanie świadectwa swoim życiem, radością i wzajemną życzliwością także na zewnątrz kościoła
- dbanie o dobre relacje w parafii (np. proboszczów z organistami)
- troska, aby – zdaniem niektórych przesadna tytułarność i blichtr zwierchników kościoła – nie pogłębiały dystansu do wiernych

V. WSPÓŁODPOWIEDZIALNOŚĆ W MISJI (+ I. Towarzysze podróży + III. Zabieranie głosu)

Dobre doświadczenia

- Proboszcz jest otwarty na współpracę z parafianami
- w znanych nam parafiach funkcjonują grupy osób świeckich budujące wspólnoty. Regularnie spotykają się na wspólnej modlitwie i Eucharystii. Podejmują różne działania charytatywne i ewangelizacyjne. Organizują rekolekcje, dni skupienia, seminaria odnowy wiary, prowadzą modlitwy uwielbienia. Angażują się w życie parafii.
- wielu księży (proboszczów) rzetelnie podchodzi do swoich obowiązków kapłańskich. Dostrzegają oni potrzebę ewangelizacji, zależy im na nawiązaniu dobrych relacji i współpracy z osobami świeckimi.
- w każdej parafii można znaleźć osoby, które widząc potrzeby parafii, biorą sprawy w swoje ręce, są chętne do pomocy.
- część parafian podjęło i realizuje już swoje misje w naszej parafii i poza nią. Są to misje kanoniczne, praca w poradni rodzinnej, szafarz, lider wspólnoty charyzmatycznej, prowadzący spotkania Kręgu Biblijnego, zelatorka Róży Różańca...

Potrzeby i pragnienia

- aby każdy wierny Kościoła mógł i chciał podjąć się misji powinien otrzymać wsparcie, wskazówki i aprobatę dla tych działań od duszpasterzy
- pragniemy, aby Kościół był środowiskiem uczniów Jezusa, którzy nie tylko wierzą w Boga, ale też wierzą Bogu i postępują zgodnie z wiarą na co dzień, świadczą o Bogu własnym życiem
- aby parafia była wspólnotą braci i sióstr, o których można powiedzieć: „Popatrzcie jak oni się miłują”
- coraz większa otwartość wiernych i duchownych na działanie Ducha Świętego. Wszystkim działaniom wspólnot parafialnych powinna towarzyszyć modlitwa.
- działania duszpasterskie mające na celu ożywienie wiary i odnowienie osobistej relacji wszystkich wiernych z Bogiem, budzenie świadomości obecności i mocy sprawczej Ducha Świętego
- potrzebna jest misja ewangelizacyjna na rzecz dzieci i młodzieży, aby ją zrealizować potrzebujemy: salki na spotkania, szkółki niedzielnej dla dzieci itp.
- potrzebne żywe, aktywne, całoroczne duszpasterstwo dla dzieci i młodzieży (nauczanie religii w kościołach parafialnych z wykorzystaniem chętnych świeckich), rodzące żywą wiarę (Duch a nie formułki, rozpoznawanie charyzmatów i posługiwanie nimi, znajomość nauki Kościoła)
- duszpasterstwo dorosłych (spotkania i nauki dedykowane różnym grupom parafian, różnym stanom...)
- wypracowanie dobrego sposobu dotarcia do nowych mieszkańców naszej parafii
- służba bez ociągania się i oczekiwania na nagrodę
- dbanie o jedność wszystkich grup i ruchów w Kościele (bez wzajemnych uprzedzeń i antagonizmów)
- częstszy, niż tylko podczas udzielania Sakramentu Bierzmowania lub wizytacji, kontakt biskupów z parafiami, pragnienie poznawania faktycznej kondycji parafii

- szersza i intensywniejsza współpraca proboszczów i świeckich, wykorzystywanie potencjału duchowego i praktycznego parafian, współpraca np. w ustalaniu kierunków działań duszpasterskich, w podejmowaniu ewangelizacji
- znalezienie więcej czasu dla parafian poza Mszą św., spowiedzią i kancelarią (np. spotkania raz na kwartał z parafianami i omówienie wspólnych oczekiwań...)
- aby księża i świeccy rezygnowali z wygodnej postawy oczekiwania na ludzi, którzy przyjdą do kościoła, wychodzili na zewnątrz i docierali z Ewangelią do ludzi spoza kościoła, szczególnie ludzi młodych i dzieci
- aby wspólnota Kościoła szanowała i miłowała wszystkich ludzi, także swoich nieprzyjaciół, w tym tych, którzy odchodzą od Kościoła, interesowała się nimi, poszukiwała ich
- zawiązywanie wspólnot wewnątrzparafialnych, służących swoimi charyzmatami
- zbudowanie wspólnoty, która będzie organizować rekolekcje, seminaria odnowy w Duchu Świętym itp.
- uczestnictwo kapłana w spotkaniach grup modlitewnych
- współpraca osób odpowiedzialnych za parafię w zakresie poszukiwania, dzielenia się i propagowania dobrych doświadczeń, materiałów, metod sprawdzonych w różnych parafiach, przydatnych w ewangelizacji, zwłaszcza w ewangelizacji młodych i dzieci; aby liderzy świeccy i duchowni byli systemowo przygotowywani do takich działań
- lepsze poznanie się samej wspólnoty parafialnej poprzez np. festyny parafialne, spotkania tematyczne
- stworzenie miejsca do spotkań poza kościołem na spotkania wspólnot, kursy, rekolekcje... a także spotkania towarzysko-integracyjne (dom parafialny, salki, kawiarenka...)
- efektywniejsze ogrzewanie kościoła

VIII. WŁADZA I UCZESTNICTWO (+ III. Zabieranie Głosu + IX. Rozeznawanie i podejmowanie decyzji)

Dobre doświadczenia

- Proboszcz jest dobrym gospodarzem parafii i sam prowadzi wszystkie sprawy finansowe i administracyjne związane z jej funkcjonowaniem
- organ doradczy składający się z parafian – Rada Parafialna – funkcjonuje formalnie. Osoby, które w niej zasiadają są wskazywane przez Proboszcza
- Proboszcz informuje o stanie finansów parafii w podsumowaniu rocznym
- parafianie są proszeni przez Proboszcza do zaangażowania się w pewne prace (porządkowanie terenu wokół kościoła, budowa ołtarzy na procesję Bożego Ciała, przygotowanie szopki itp.). Prace te wykonują powtarzające się osoby, najbardziej zaangażowane w życie parafii
- na terenie parafii działają wspólnoty, takie jak Róże różańcowe, Mężczyźni św. Józefa, kręgi rodzin, krąg biblijny, grupa modlitewna
- Wspólnota mężczyzn św. Józefa – utworzona około 4 lata temu z inicjatywy kilku panów z naszej parafii, spotyka się regularnie, podejmuje różne działania jak np. adoracja nocna, pomoc w pracach porządkowych itp., spotyka się w prywatnych domach
- niedawno powstała schola składająca się z osób dorosłych

Potrzeby i pragnienia

- częstsze spotkania Rady Parafialnej
- aby parafianie orientowali się, kto wchodzi w skład Rady Parafialnej, kto jest jej przewodniczącym, jakie są np. plany remontowe, na jakie cele co miesiąc są zbierane pieniądze
- zmiana sposobu powoływania Rady Parafialnej, nie jedynie z nominacji przez Proboszcza
- aby Rada Parafialna miała większy wpływ na dokonywane wybory, a nie tylko akceptowała decyzje podjęte przez Proboszcza, aby miała wgląd w zarządzanie wydatkami
- przekazanie prowadzenia finansów i administrowania parafią świeckim mężom zaufania wybranym przez ogół parafian
- większe zaufanie do osób oferujących swoją pomoc w pracach gospodarczych oraz większa dbałość o już wykonane prace (np. wyremontowany strych)
- jednakowo życzliwe traktowanie wszystkich parafian
- transparentność w zakresie finansów parafii oraz podejmowanych działaniach
- przyjmowanie i rozpatrywanie przez Radę Parafialną (przynajmniej raz w roku) wniosków i uwag od parafian dotyczących spraw związanych z parafią
- poprawa komunikacji pomiędzy księdzem a parafianami i Radą Parafialną
- miejsce do spotkań dla parafian, np. budowa domu parafialnego, ewentualnie wykorzystanie pomieszczeń plebanii czy przywrócenie salki przy plebanii do dobrego stanu (ze względu na brak odpowiedniego miejsca na spotkania próby scholi zostały na zimę zawieszony)
- niektóre grupy oczekują wyraźnej aprobaty księdza dla rodzących się oddolnie inicjatyw
- rozeznanie przez księdza i wspólnoty, jakich wspólnototwórczych inicjatyw potrzebuje parafia, np. działań ewangelizacyjnych, spotkań integracyjnych, świadectw wiary innych osób, dodatkowych rekolekcji, wyjazdów itp.
- rozeznanie przez każdego z parafian, jak mógłby służyć parafii, jaką funkcję spełniać, jakie otrzymał od Boga talenty
- godziny przyjęć w kancelarii dostosowane do aktywności zawodowej parafian
- spotkania dla Róż różańcowych, oprócz zmiany tajemnic

X. Formowanie do synodalności

Dobre doświadczenia

- wiele parafii funkcjonuje jako wspólnota wspólnot
- wspólnoty działające przy parafiach są miejscem przeżywania wiary razem z innymi, wspólnego podążania przez życie w świetle nauki Jezusa. Wierni nawiązują w nich relacje z innymi, przestają być anonimowi. Wspólnotom tym towarzyszy kapłan, który kształtuje ich duchowość, razem ze świeckimi uczestniczy w spotkaniach i podejmuje wspólnie z nimi działania duszpasterskie.
- wierni świeccy uznają prymat Papieża w kwestiach dotyczących wiary i moralności. Znany kapłanów, którzy cieszą się dużym autorytetem i szacunkiem

Potrzeby i pragnienia

- aby we wszystkich parafiach wierni byli poinformowani i zaproszeni do udziału w spotkaniach synodalnych.

- aby wierni traktowali wiarę nie jako sprawę prywatną, aby więcej osób angażowało się w życie parafii
- rozbudzanie w wiernych pragnienie budowania wspólnoty i „pójścia razem” w wierze
- podejmowanie działań mających na celu ożywienie wiary u wszystkich wiernych i odnowienie osobistej relacji z żywym Bogiem, otwarcie wszystkich wiernych na dary Ducha Świętego, uświadomienie wiernym, że je posiadają, rozbudzenie chęci służenia nimi we wspólnotach parafialnych dla wspólnego dobra (rekolekcje, seminarium odnowy wiary, kurs Alpha itp.).
- przygotowanie kapłanów do współpracy ze świeckimi, do inicjowania takiej współpracy i podejmowania współodpowiedzialności za duchowy i materialny rozwój parafii
- poznawanie przez kapłanów duchowości różnych ruchów działających w Kościele, uczestniczenie w spotkaniach tych grup i przewodzenie im
- Wykorzystując dobre doświadczenia różnych ruchów i wspólnot (również tych z innych kościołów chrześcijańskich) wypracowanie systemowej formacji świeckich i duchownych liderów, osób odpowiedzialnych za niektóre działania parafii
- aby Proboszcz znał jak największe grono swoich parafian, zwłaszcza zagubionych i w trudnej sytuacji życiowej, współpracował z szerokim gronem świeckich, orientujących się dobrze w problemach i potrzebach parafian

Z nadesłanych syntez wynika kilka głównych wniosków:

1. Parafia ma wielki potencjał ludzki
2. Spotkania synodalne pokazały, jak wielkie jest pragnienie wspólnego rozmawiania o parafii.
3. Dla parafian celebrowanie Mszy świętej jest centralnym wydarzeniem ich życia religijnego
4. Parafianom zależy na bliższej relacji z księdzem Proboszczem, na szerokiej z nim współpracy i wzajemnym wsparciu
5. Do rozwoju duchowego i integracji wspólnoty parafialnej niezbędne wydają się dodatkowe pomieszczenia i przestrzenie
6. Wielokrotnie powtarzana była potrzeba formacji duchowej osób, które podejmują/podejmą odpowiedzialność za parafię
7. Uczestnicy spotkań konsultacyjnych widzą potrzebę szczególnego zajęcia się dziećmi, a przede wszystkim młodzieżą

Koordynatorzy parafialni:

Adam Polak

Piotr Szymala

Proboszcz:

Ks. mgr lic. Krzysztof Jakubus RM

Krzysztof Jakubus
proboszcz